

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ...

Ζάκ Ντουαρέλ, ο άστυνομός της Μισοτικής Ασφάλειας, στάθηκε μια στιγμή για να προσανατολισθή. Είχε περάσει το βράδυ του σ' ένα προάστειο κι' είχε χάσει το δρόμο. Στο κίτρινο φως ενός φαναριού κίτταζε το ρολόι του : έντεκα ή ώρα. Το τελευταίο τραίνο για το Παρίσι έφτανε στις δώδεκα και δέκα. Ο Ντουαρέλ, ήσυχος, έστριψε απ' την πρώτη γωνία και τράβηξε με το ίδιο άγρό βήμα για το σταθμό.

Τη στιγμή όμως που περνούσε μπροστά από μια βίλλα, ανατοίχισε : Μια πένθιμη κραυγή είχε άντηρήσει μέσα στη νύχτα, μια πνιγμένη κραυγή, γεμάτη άπεριγράπτο τρόμο... Ο Ντουαρέλ, παγωμένος απ' τη φρίκη του, άκουσε καθαρά το θρόνο μιάς άγριας πάλης κι' έπειτα ένας ξαφνικός πυροβολισμός τάραξε τη βαθεία σιωπή. Σ' ένα γειτονικό κήπο, ένας σαύλος άρχισε να γαντζώνει λισσασιμένους.

Ο άστυνομός κίτταζε, περίεργος, το σπίτι του δράματος. Από ένα παράθυρο του ισουγιού, το φως περνούσε από τις μουσζλιεστες κουρτίνες. Ο Ντουαρέλ έσπρωξε την καγκελωτή πόρτα, άνέβηκε άθρονα τα τρία σκαλοπάτια της εισόδου και μπήκε σ' ένα σκοτεινό προθάλαμο. Μπροστά του, κάτω από λάμπαια, είδε μια φωνεϊνή γραμμή. Πήγε κοντά, άνοιξε αποφασιστικά μια πόρτα και μπήκε...

Ένα τραγικό θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια του. Στη μέση μιάς αίμαρας, κι' ένα σοφό αναποδογρομισμένο έπιπλα, τρία πρόσωπα άπαιτούσαν μια τραχιαική συντροφιά.

Αλέφαντ απ' τον Ντουαρέλ μια νεαρή γυναίκα, κατάχλωμη σαν πεθαμένη, στεκόταν όρθια, σφιγμένη στον τοίχο. Τα γουρλωμένα μάτια της ήταν κρυφωμένα άπάνω σ' ένα σώμα, ξαπλωμένο καταγής, μπρούμιτα, κι' άνοιχτά χέρια. Δίπλα σ' αυτό το σώμα, ήταν γονατισμένος ένας άνδρας. Μόλις μπήκε ο άστυνομικός, ο άνδρας, ποίταν γονατισμένος κάτω, σήκωσε το κεφάλι του και τον κίτταζε κι' ένα ήλιθο βλέμμα.

Ο Ντουαρέλ άπόμεινε άκίνητος λίγες στιγμές κι' έπειτα έσπρωξε πάνω απ' τον χτυπημένο και τον γύρισε με κόπο άνάσπελα : Ο άνδρωπος εκείνος ήταν νεκρός. Μια μικρή κόκκινη τρέλα στον κρόταφο έδειχνε καθαρά πού τον είχε χτυπήσει η σφαίρα...

Ο άστυνομός ξανασηκώθηκε όρθιος. Το άπαιο, που θα ήταν δίχως άλλο ο δολοφόνος, πήρε μια καρέλα, κάθισε βαρεία σ' αυτή και με το κεφάλι μέσα στα χέρια, άρχισε να κλαίει κι' άναφύληχτα. Η γυναίκα τότε, άφησε την τραγική άκίνησή της και πήγε κοντά του. Άγκάλιασε με το γυνικό μπράτσο της το λαιμό του και τον έφριξε άπάνω της, με μια γλυκεία κίνηση, γεμάτη περιάδεια.

Ο Ντουαρέλ, με τη φωνή βραχνή απ' τη συγκίνηση, ψιθύρισε : —Τί συνέβη ;...

Ο δολοφόνος ξεσκέπασε το κρυφωμένο πρόσωπό του. Τα χείλη του κινήθηκαν νευρικά, μα κανένας ήχος δέν βγήκε απ' τον πνιγμένο λαιμό του.

Ο άστυνομικός άνασώκωσε μια πολυθρόνα, κάθισε άναταντικά και ξαναφώτισε :

—Έμπρός ! Έξηγήστε μου τί συνέβη...

Με μια μηχανική κίνηση ο δολοφόνος πέρασε πολλές φορές το χέρι του στο ιδρωμένο μέτωπό του και σιγά - σιγά, άρχισε να συνέχευται.

—Με λένε Φρανσουά Λεφράν, είστε σ' λίγο, με ήσυχη φωνή. Αυτό το δράμα, που βλέπετε τώρα την τραγική λύση του, άρχισε έδω και λίγα χρόνια μαζουά, σε μια χαμηνή γωνία της Άμερικής. Έκει κάτω ζούσε ένα πλήθος χρυσοθηρών, ένα πλήθος σκληρών ανθρώπων. Τίποτε και κανείς δέν μπορούσε να συγχατήση τα ένδικτά τους. Ο πύ κοινωνικός άστυνομικός σταθμός ήταν πενήντα μίλια μακριά. Την ημέρα : Η τραγική ζωή των χρυσοθηρών. Τη νύχτα : Το πιστό, τα χαρτιά, οι κωνιάδες. Δέν περνούσε καμιά τέτοια νύχτα, δίχως να πέση μια πιστολιά και να σωραστή καταγής ένα άμφοδρτο σώμα. Κανείς δέν λογάριζε τη ζωή του. Έκείνος σήμερα, έγω ίσως αύριο, με τη σειρά μου...

—Τότε λοιπόν έτυχε να έρωτευτώ τρελλά μια δυστυχισμένη γυναίκα, που ζούσε στο «Πίβολ». Την έλεγαν Λένα. Της έκανα ένα δειλό κόρτε κι' εκείνη το δέχτηκε με καλή καρδιά. Κι' όμως το μούτρα μου δέν ήσαν όλοιον συμπασθητικά, σάς τ' όραίκατε ! Η σκληρή δουλειά με είχε κάνει πεσσι και κόκκαλο. Μ' άντεγα άκόμη και κάθε ή μέρα καταφρανα να μαζεύω με χίλιους - δυό κόπους χρυσοσκονη. Η Λένα μόρφου να μαντέψει τον πρָγματικό χαρακτήρα μου και συλλογίστηκε ότι μια μέρα θα είχα μάζεψει άρεκτα δολάρια, για να την τραβήξω απ' εκείνη την κόλαση...

—Ένα βράδυ κραιπάλης, ένας από μιάς, ένας ηράκλειος Γερμανός, που δέν έλεγαν Στίλλμαν, έλεγε μια διαβολική ιδέα. Κρυφωκντάζοντας με κακία το πρόσωπό μου, που άρχιζε να χλωμαίη, φώναξε σαρκαστικά :

—Λένα !... Έλα έδω !... Άκουσε με... κι' άρέσεις

και σε παίρνω γυναίκα μου... Θα καθαρήςης την καλύτε μου και θα μου ετοιμάσεις τη σούπα... Όταν θα σε βαρεθώ, θα ξαναγυρίσης πάλι έδω πέρα... Έμπρός τώρα... δρόμο !...

—Η Λένα με δακρυσμένα μάτια σφιρίχτηκε στον τοίχο. Έτρεμε σύγχορη και το πρόσωπό της είχε πάρει μια τραγική έκφραση απ' την άγνοια. Ο Στίλλμαν έκανε να την πλησιάσει. Έγώ, τρελλός από τη λύσσα μου, έβγαλα το πιστόλι... Την ίδια στιγμή μια κραυγή πόνου ξέφυγε απ' τα χείλη μου και το πιστόλι έπεσε καταγής. Ένας χρυσοθήρας μου είχε στρίψει το χέρι... Κι' ο Γερμανός δά έπαιρνε την άγαπημένη μου, άν δέν είχα μια ξαφνική έμπνευση :

—Στίλλμαν !... Του φώναξα. Είσαι άντρας !... Δέν θ' άρνηθής να χτυπηθής μαζί μου με γυνιές γροθιές... Άν με νικήσεις, τότε πάρε μαζί σου τη Λένα...

—Οι χρυσοθήρες ξεσπασαν σε ήληρά γέλια και κίτταζαν στον Στίλλμαν. Εκείνος άφησε το χέρι της Λένας και μου έφριξε μια εϊρωνική ματιά.

—Θέλεις λοιπόν να σε σκοτώσω με μια γροθιά, παλητομάρο ;...

—Δέχσομαι ; Τόν ξαναφώτισα.

—Έλα !... Μου άπάντησε πάλι περιφρονητικά. Και κίτταζον καλό σ' αυτόν τόν καθρέφτη... Σε λίγο δέν θα γνωρίζης πειά το παλητομύτη σου !...

—Οι χρυσοθήρες έκαναν κίτλο γύρω μας, γελώντας σαρκαστικά. Η Λένα, με μια όπτομη στροφιά, είχε σωριαστεί άπάνω στα σκαλοπάτια του «Πίβολ» και πέραινε ασίγητους πάλι περιφρονητικά. Και κίτταζον καλό σ' αυτόν τόν καθρέφτη... Σε λίγο δέν θα γνωρίζης πειά το παλητομύτη σου !...

—Με γυνικό τόν κορμό, άντιζωάσαμε τότε ο ένας τόν άλλο. Έγώ ήμουν άδύνατος και μικρόσομος μπροστά στον άληθικό Στίλλμαν. Τα στομχίματα λοιπόν ήσαν σπάνια. Κανείς δέν τολμούσε να σηκωνιδνεύσει τη χρυσοσκονη του για την τύχη μου. Μερικές φωνές ώστόσο δέχτηκαν να παιζον άπάνω μου 30 με 1.

—Με την πρώτη γροθιά ο Στίλλμαν μου έσπασε τα μούτρα και με σώρασε καταγής. Σηκώθηκα με κόπο, σκουτίζοντας τα μάτια. Μια δεύτερη γροθιά στο στομάχι αυτή τη φορά, με κώλησε άνάσπελα δυό μέτρα πιο μαζουά. Κι' η γροθιές του Γερμανού εξακολοιούσαν να με τσακίζουν, δίχως ώστόσο να χάνω διότπει τις δυνάμεις μου. Ξανασηκωνόμουν καταματωμένος κι' έπειτα με λύσσα άπάνω στον κολοσό.

—Μια άσβηστη φλόγα έλαμπε στα μάτια σου !... Μου είπαν άργότερα οι χρυσοθήρες. Κάθε φορά που κίτταζες τ' άπελπισμένο βλέμμα της Λένας, τα μάτια σου πετούσαν φωτιές !...

—Κι' άλλθεια, κάθε φορά που άντίκριξα τη Λένα, μια υπεράνθρωπη δύναμη μ' άνάστανε. Άξαρνα ο Στίλλμαν παραλίησε και τα μούτρα του παρωμοφόθησαν από τόν πόνο. Ο κολοσόος ήταν τρωτός στο στομάχι !...

—Έκανα λοιπόν να τού ξαναδώσω μια γροθιά στο ίδιο μέρος, μα με πρόλαβε με τη δειά του και με σώρασε πάλι καταγής.

—Φρανσουά !... Ο ! Φρανσουά ! Έκανε κι' ένα λιγγμό η Λένα, έτοιμη να λιποθυμήση.

—Μια παρατυχική άπελπισία έτρεμε στη φωνή της και με τράβηξε απ' τη μαύρη άδυσσο που κινεραλιούσα. Άνασπώθηκα τότε και σφιρίχτηκα στον άγκώνα μου.

—Ο ! Φρανσουά μου !... Ξαναφώναζε η Λένα.

—Με μια τελευταία προσπάθεια ρίχτηκα άπάνω στο δίδυμό μου κι' άρχισα να τόν χτυπάω με λύσσα στο στομάχι...

—Ο Στίλλμαν άξαρνα, κι' ένα μούγκρισμα, σωριάστηκε καταγής άναίσθητος. Οι χρυσοθήρες ούρλιαξαν άπό τη χαρά του και με σπρωσαν στα χέρια. Σε λίγο βρισκόμουν κοντά στη Λένα...

—Ο Φρανσουά Λεφράν σταμάτησε μια στιγμή, για να σφίξει άπάνω του με τρυφερότητα την ώμορη γυναικα, ποστειτε πλάι του. Έπειτα έφριξε μια ματιά στο άπαθέσ πρόσωπο του άστυνομικού κι' εξακολοιούθησε :

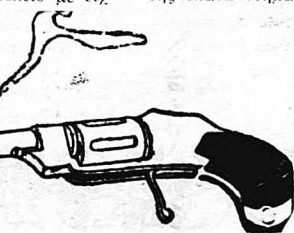
—Είπε ένας χρόνος τώρα, που βρισκόμαστε έδω πέρα. Την περιόμνη έθδομάδα άντιζωάσαμε δυό φορές στο όρθιο τόν Στίλλμαν, που μάς γύρευε για να μάς εκδιωχθή. Ημιαστε έτοιμοι λοιπόν για να φύγομε πάλι, όταν άξαρνα παρουσιάστηκε μπροστά μας ο Στίλλμαν. Ήταν ήσυχος. Έδειξε την πόρτα στη Λένα και ψιθύρισε :

—Κάνετε μας τη χάρι να μάς άφήσετε μόνους...

—Η Λένα, τρέμοντας, άπόμεινε κρυφωμένη στη θέση της. Έγώ τότε της έκανα νόημα να ύπακουση.

—Όταν μείναμε μόνου, ο Γερμανός άναψε ένα τσιγάρο και κάρφωσε στα μάτια μου την εκδιωκτική ματιά του. Έπειτα έβγαλε το πιστόλι τόν και το άκούμπησε άπάνω στο τραπέζι που μάς χώριζε. Δίπλα του άκούμπησε το τσιγάρο του κι' έβαλε άπάνω του και λίγο πιο κάτω από τη φωτιά του το κεφάλι ενός σίφρου...

—Κατάλαβα άμέσως τί έσημαιναν όλα αυτά κι' ένωισα την καρδιά μου να σφιγγεται από την άγνοια. Αυτό ήταν ένα είδος μονομαχίας των χρυσοθηρών. Μόλις θ' άρταζε άπαιά το σίφρο, θα ώμοιού-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Στά 1863 ο 'Αλέξανδρος Δουμάς είχε επισκεφθεί την Κωνσταντινούπολη. Μιά μέρα λοιπόν, που βρισκότανε σ' ένα γαλλικό βιβλιοπωλείο της Πόλης, μπήκε μιιά Γαλλίδα μοδίστα, που διατηρούσε εκεί κοντά κατάστημα νεοτερισμών, κι' εξήγησε τη συνέχεια των «Τριών Σωματοφύλακων», τὸ «Μετὰ εἰκόσιν ἔτη». 'Ο Δουμάς τὴν πλησίασε καὶ τὴν ερώτησε :

—Σὰς ἀρέσουν, δεσποινίς, οἱ «Τρεῖς Σωματοφύλακες» ;
—Φοβερά ! Πολλὲς φορὲς ξενύχτησα, διαβάζοντάς τους, καὶ τότε θύλω τὴν συνέχεια.

—'Ετσι ἔπιασαν κουβέντα; μιλώντας γιὰ τὸν...συνγγραφέα τῶν «Τριῶν Σωματοφύλακων», κι' ὁ Δουμάς, χωρὶς φρεσινὰ νὰ φανερώσῃ στὴ νέα ποιὸς ἦταν, τὴς διηγῆθηκε ἕνα σοφὸ ἀνέκδοτο γιὰ τὸν...ἐαυτὸ του.

—Μὰ τὸν γνωρίζετε, λοιπόν, κύριε, τὸν 'Αλέξανδρο Δουμά ; Ρώτησε μ' ἐκπλήξι ἡ μοδίστα.

—'Αν τὸν γνωρίζω, λέει ; Εἶνε ὁ καλύτερός μου φίλος...

—Μπᾶ ! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ἡ νέα.

—Βέβαια ! Γιατί, δεσποινίς, κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἔχει φίλο καλύτερο ἀπὸ τὸν...ἐαυτὸ του...

—'Ὅστε, λοιπόν, εἰστε....

—'Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, οὐλόκληρος στὴ διάθεσί σας...

'Η συνομιλία ἐσυνεχίσθη κι' ὁ Δουμάς ἐφάνηκε τόσο διαχτυκός, ὥστε σὸ τέλος ἡ μοδίστα τὸν παρακάλεσε νὰ τὴς δώσῃ ἕνα αὐτόγραφο του.

—Μπράβο ! ἐφώναξε κοίτασμαίνεος ὁ Δουμάς, καὶ παίρνοντας τὸ «Μετὰ εἰκόσιν ἔτη» ἀπὸ τὰ χέρια τῆς, ἔγραψε πίσω ἀπ' τὸ ἐξώφυλλο τὴν ἑξῆς προσηγή :

«Κύριε Παντοδύναμε, Δημιουργέ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, Πεντεσῆπτα, ποῦ με τὸ στοργικὸ μᾶτι Σου παρακολοθεῖς καὶ τὸ πῶς ταπεινὸ πλάσμα Σου στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, στέλλει μιάν ἀτίθω ἑπί τῆς μιᾶς Σου σ' αὐτὸ τὸ στωχὸ κοριτοῦ, ποῦ Σοῦ ἠπάει τὰ τοῦ χαρίσῃς λίγες ἡμέρες εὐτυχίας σ' αὐτὴ τὴ γῆ καὶ θὰ δοξάζῃ τὸν ὄνομα Σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. 'Αμήν.»

'Η μοδίστα πήρε τὸ βιβλίο μὲ τὸ αὐτόγραφο γεμάτη συγκίνηση, εὐχαριστήσα θεομὰ τὸ Δουμά κι' ἔφυγε.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ σὺζετα ἀκόμα σήμερα σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ βιβλιοθήκη στὸ Παρίσι.

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Τρεῖς νεριὲς συνηγωνίζοντο ποιά θὰ πῆ τὸ μεγαλύτερο ψέμμα.

—'Εμῶν δεκαοχτὼ ἐτῶν, εἶπε ἡ πρώτη.

—'Εγὼ ποτὲ μου δὲν εἶδα τὸ πρόσωπό μου στὸν καθρέφτη, ἀπάντησε ἡ δεύτερη.

—'Εγὼ σὰς πατεύω καὶ τὶς δύο, εἶπε ἡ τρίτη, καὶ κέρδισε τὸ στοίχημα, λέγοντας τὸ μεγαλύτερο ψέμμα.

'Ενας μετρητὴς παραπονιόταν σ' ἕναν πρακτικὸ γιατροῦ ὅτι ὑπερφέρει ἀπὸ τὸ γόνάτο του.

—'Εχει μέσα νερό τὸ γόνάτο σου, τοῦ λέει ὁ γιατρός.

—Μπᾶ ! καὶ ποῦ τὸ βρήκε ; 'Εγὼ δὲν βάζω στάλα νερὸ στὸ στόμα μου ...

οἶμα ἀπάνω στὸ πιστόλι κι' ὁ πῶς γρήγορος θὰ σκότωνε τὸν ἄλλο !..

»Μὲ τὰ νεύρα τενοτωμένα, περιμέναμε ἀκίνητοι, μὲ μιὰ ἀπεριόρατη ἀγωνία. Μοῖ φάνηκε τότε ὅτι ἐκείνες τὶς λίγες στιγμὲς θὰ τραλλαινοῦν. 'Ο Στίλλμαν σήκωσε τὰ μάτια καὶ μὲ ζύτταξε μὲ περιφρόνησι. Κι' ἄξαφνα ἀράζει φωτιὰ τὸ σιρότο !

»Τὰ χέρια μας ἔπεσαν μαζὺ ἀπάνω στὸ πιστόλι. Τὰ δάχτυλά μου ἐσφιξαν τὴν κάννη του, ἐνῶ ὁ Στίλλμαν κρατοῦσε τὴ λαβὴ του... 'Απὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦμουν χαμένος !..

»Καὶ τότε ἀρχίσαμε νὰ παλεύοιμε σῶμα πρὸς σῶμα. Τὸ τραπέζι ἀναποδογύρισε καὶ σὲ λίγο βρέθηκα ἀνάσκελα. 'Ο κολοσσὸς μοῦ εἶχε πάρει τὸ πιστόλι. Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο καὶ θὰ μοῦ τῖναζε τὰ μυαλά στὸν ἀέρα, ὅταν ἄξαφνα ἀκούστηκε μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ κι' ἀμέσως κατόπιν μιὰ πιστολιά...

»'Ο Στίλλμαν σοφιάστηκε ἀπάνω μου νερός... Σαστισμένος, σήκωσε τὸ κεφάλι κι' εἶδα τὴ Λένα ἄσπρη σὰν τὸ σάβανο, νὰ κρατᾶν ἀκόμῃ στὸ χέρι τῆς ἕνα πιστόλι...»

'Ο ἀστρινόμος Ντουαρέλ συλλογίστηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ρώτησε πιναγὰ :

—Τί θὰ κάνετε τώρα ;

—Θὰ φύγοιμε !.. 'Εχοιμε ἔτοιμα τὰ διαβατήριά μας.

Σμεπτικὸς ὁ ἀστρινόμοκος, κίτταξε τὸν Φρανσουά Λεφράν κι' ἔπειτα τὴ Λένα... 'Υστερα σηκώθηκε ἀργά, ἔβραξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ πτώμα, καί, δίχως νὰ πῆ τίποτα, βγήκε ἀπὸ τὸ τραγικὸ δωμάτιο...

'Ενοῦσε ὅτι δὲν εἶχε κανένα βάρος στὴ συνείδησί του.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΒΑΡΚΟΥΛΑΣ

'Αγεράκι τὰ φτερά σου λίγο κόψε...	Νὰ γελοῦν ἡ φαντασίε ἐμᾶς μο- (νάχα)
Φόβον ἔχω τὸ γιὰδὸ μὴν ἀνασάνη.	Νὰ ποῦ ἀράζει σὲ νησάκια δια- (μαντένια)
Τί ἔδω πᾶ στὸ φεγγαρόλουστο λι- (μᾶν)	Σὲ οὐρανοὺς φωτοχήμενους λά- (μνει — τάχα)
Μιὰ βαρκοῦλα ἀποκοιμήθηκεν ἀπό- (ψε)	Μὴν ξυτηνῆσι ἀπ' τὸ τᾶξεϊδι ἔχω (τὴν ἔννια...)
Λαγαρή καὶ φωτερὴ ἡ θεωρία τῆς (πέφτει)	Κόσμε, ἀλάργενη ἀπὸ δῶ, λεφού- (σι, πέργα)
Στῶν νεῶν τὸν ὀλοκάθαρο καθρέ- (φτη)	Μὴν ταράξῃς τὸ ὑπνοφάντασμα, (διαβάτη)
Καὶ θαρρεῖς πὸς εἶδεν ὄνειρο ἡ (καϊμένη)	Στῶν νεράιδων τὴ σπηλιά κοιμή- (σου, μπάτη)
'Απὸ ἀνέμους κι' ἀπὸ κῆμα ἀποστα- (μένη)	Πίνε ἀκόμα ἐσὺ, βαρζάρη, στὴν (ταβέρνα !)

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΗ

Γυρεύοντας νὰ κρύψῃ τὸ πουγγὶ τῆς νὰ μὴ τὸ βροῦν, φιλάργυρη ἡ γρηά, σβύνει τὸ λύχνον. Μόνον ὁ φεγγίτης σὰν ἀντιφεγγισμὸ ἀπὸ μακρὰ ῥίχνει μιὰ ἀχτίδα σὸν κροφὸ σνοτάρι.—
Μὴν εἰν' ἀπ' τὸ φεγγάρι ;

Δὲν εἰν' ἀχτίδα ποῦρχετ' ἀπ' τὰ ὕψη, εἶνε τὸ μάτι αὐτὸ τοῦ Σατανά. Κιττάζοντας νὰ δη ποῦ θὰ τὸ κρύψῃ μέσ' ἀπὸ τὸ φεγγίτη τῆς περνά, γιὰ νὰ τὸ πῆ στὸν κλέφτη νὰ τὸ πάρη.—
Δὲν εἰν' ἀπ' τὸ φεγγάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

'Ενα τραγοῦδι τὸ πρωὶ
Κ' ἄλλοι μου σὰν ἀργίση !
Τρεῖς ἡ καρδιά μου νὰ ραῖσι,
Κ' εἶνε κοιμένη μου ἡ πνοή.
Κ' ἐσέ, βασιλεμένη μου ζωή,
Χάρὰ σου τέτοια δύση !
Τραγοῦδι νὰ σέ πῶ ἡ μεθύσι ; —'Ξερό κλαδί ποῦ τᾶχει ἀγγίσει.
'Ὡ, δοξασμένοι νᾶνε μοι οἱ θεοί ! Μιὰν αἴφα καὶ τὸ κᾶνει καὶ θροεῖ.
ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΙΩΝΙΑ ΑΝΟΙΞΙ

'Όταν πετᾶζει ἡ 'Ανοιξί κι' ἡ φύσι χειμωνιάζει καὶ τὸ γαλάζιο οὐρανὸ ἡ συννεφιά σκεπάζει, κι' ὁ πάγος κάθε λούλουδο καὶ χόρτο σαβανώνει, πρωτομαγὰ στὴν ἡμ σου, γρηά μου, ξαναγιώνει. Εἶσαι αἰώνια 'Ανοιξί ποῦ ἀνθεῖ καὶ λουλουδίζει, σὲ βλέπω καὶ μιὰ ἀνεξάρηστη χαρὰ μὲ πλημμυρίζει, πρὸς τὸ γλυκὸ ματάκια σου πετοῦν οἱ λογισμοὶ μου κι' ἀνοίγουνε Παράδεισο τὸ φῶς τοὺς στὴν ψυχὴ μου. Κι,τιοῦνε ζωὴ καὶ θάνατο, φωτιὰ καὶ πάγο κλεισθόνε, καὶ ποτε μὲ πεθαίνουνε καὶ ποτε μ' ἀναζοῦνε.
ΑΡ. ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

'Αγάτη μου, τί μοῦ ζητᾶς λουλούδια ;
Δὲν ἔξαμα γιὰ σὲ τόσα τραγοῦδια,
ἀνθη ποῦ μέσα στίς καρδιὲς ἀνθίζουν
καὶ πάντοτε ἀμάραντα μυρίζουν ;
'Αν ἤξερες τί ὄνειρα κι' ἐλπίδες,
τί ἀνοιξιάντικες δροσιάς ρανίδες,

τί ῥοδά τῆς ἀγάτης καὶ τί κρήνα ἐπλάσαν τὰ τραγοῦδια μου ἐκείνη !

Μ' ἂν μερικὰ μικρὸ φαρμάκι εἰσάξουν καὶ εἶνε μὲ ἀγκάθια στολισμένα, τὰ φύλλα τους ἂν εἶνε ματωμένα,
'Απ' τὴν πληγὴ ποῦ μῶγεῖς καταφέρει, δὲν φταίω γ'ὸ, μὰ τ' ἄπονο σου χέρι.
Πίκρες τὰ πότισε, φαρμάκι βγάδουν.
ΑΡ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

